



### Múló ős.

Az Örökkévaló Alkotó őszi tárlata lassanként bezárul. Az aransugaras napok képei egyre fogyatkoznak; a gazdag változású kukoricaföldek régen elűntek; gyümölcsösök roskadozó tarka fáit nem találjuk sehol; szőlőskertjeinek nektárjait régen elhordozták; mezők selymes pázsitját hiába keressük.

Az Örökkévaló Alkotó, ez a leggazdagabb Művész, elajándékozta már őszi képeinek legszebb részeit. Nincs, aki ne kapott volna valamit az ő kiapadhatatlan tárlatából. Lehet ugyan, hogy sokan nem is gondolják, kinek köszönhetnek egy-egy gazdag képet. Pedig milyen könnyen fel lehet ismerni mindenütt az Ő nevét!

Az Örökkévaló Alkotó azonban nem pihen most sem. Csupán palettáján cserélte meg a színeket. Ecsetjét most sötétebb színekbe mártja. Az aransárga helyett bíbort vert kezébe, az égnek kékje helyett szürkét. Végtelen rónákon sötét barázdákat húz; fáknak, bokroknak zöldjébe biborfoltot cseppent, hogy azt is levegye majd róla. Fakó, bányadt színekkel dolgozza át régi, napsugaras képeit. Csak az őszi rózsának ad egy kis eleven fehéret s éjszakára takarja be képeit ezüstös harmatpaláttal.

Az Örökkévaló Alkotó dolgozik egyre. Képei változnak, de soha meg nem szűnnek. Mester-kezevel itt is, ott is húz egyet ecsetjével s minden kép újraéled. Minden vonásából új élet támad. Most is, a múltó ős ritkuló tárlatán. Legyen színe ragyogó napsugár, fakó szürkesség: az élet színe! Ezzel dolgozik most is sötét barázdákon, elárvult kerteken, meztelen fákon, ködszürke hegyeken és ha akarod, ezzel dolgozik a te sziveden.

A legmagasabb kötelesség a segítés.

A helyes eszközöket, helyes eredmények igazolják.

Mindenki hosszan él, aki igazán él,

### Megújulás.

A Kenyereparti Olvasókör negyven éves jubileumán elmondotta Nagy Béla.

«Akik az Urban bíznak, erejük megújul, szárnyrakelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak el, járnak és nem fáradnak el.» Ézs. 40:31.

A természet örök rendje, hogy a világon minden változzék, minden elmúljék. A változás, az enyészet örök törvénye alól az ember sem kivétel. Mióta tart a küzdelem a tudás minden feyverével, hogy legalább valamennyivel meghosszabbítsa az ember életét?! Már a legrégebbi korban mennyire foglalkoztatja az ember képzeletét a megújulás, a régi erő visszaszerzése! Az egyiptomiak szent madaruként tisztelték a fönix-madarat, mint amely erejét soha el nem veszíti, mert minden ötszázadik esztendőben illatos füvekből máglyát rak maga alá és elégeti önmagát. Azonban a tűzben újjáéled, megifjodva kél szárnyra s régi porát elviszi a templomok szentélyébe. Nem volt ez a kép ismeretlen még a mi magyar irodalmunkban sem. A XVII. században írja Gyöngyösi István «Porából megéledett Phönix» című elbeszélőkölteményét, amelyben a megújuló fönix madárhoz hasonlíttja a csatában hősiiesen küzdő Kemény Jánost, aki sokáig úgy áll ellenségei előtt vérző sebeivel is, mint erejét el nem veszítő, legyőzhetetlen hős.

Ezt tartotta a sasról, a turul madárról a régi magyar hagyomány. E madarak meg nem öregszenek, erejük megújul és újból szárnyra kelnek.

De ezt vallotta a régi zsidó hit is s ezért alkalmazza a megújuló saskeselyű képét Ézsaiás próféta a megújuló Izraelre. Milyen áldott ígért és biztatás volt ez egy sokat szenvedett népnek. Erejében megújulni, szárnyrakelni, mint a saskeselyűk, most már nem vándorolni, botorkálni, mint egykor a pusztában, hanem egyenesen futni és mégis nem lankadni el, járni és nem fáradni el!

Oh, milyen boldog örömmel fogadnók mi is azt a csodálatos orvost, aki így tudna szólani hozzánk, amikor érezzük az évek súlyát: «Ne félj, én megújítom erődöt, hogy el ne lankadj és el ne fáradj!» Milyen hódolattal néznénk arra a vezérre, aki így tudna szólani hozzánk, a magyar néphez: «Ne félj, elég volt a szenvedésből, én új életre hivlak!»

Ézsaiás megnevezte ezt az orvost, ezt a vezért. A megújulás, az erő visszaszerzése, a szárnyrakelés valakitől függött. Azt mondotta: «Akik az Urban bíznak, erejük megújul!» Isten volt szerinte az erőnek forrása az egyén és a nemzet életében egyaránt. Amikor látja népe nyomorát, a király félelmét, megnevezi a segítés egyetlen forrását: az örökké való Istent!

A hindu költészetben nagyon népszerű madár a sas. Egyik igen megkapó monda szerint a saskirály szeretett volna eljutni a Nap közelébe, de félt, hogy elégeti szárnyát. Egyre csak azon sóhajtozott, hogyan juthatna el a legmagasabbra, egészen a Nap közelébe. Testvére, látva égő óhaját, nagy áldozatra szánta el magát. Ugy tett, mintha ő is szeretne eljutni a Nap közelébe, azonban kifejezte félelmét is. Ugy gondolná, ha valaki közvetlen alatta repülne, meg merné próbálni a naphozrepülést. A saskirály ekkor készségesen ajánlkozik, hogy ő mintegy védelőleg alól fog repülni, készen arra, hogy vállaira vegye az elfáradt testvért. El is indulnak. Fenn repül a saskirály testvére, közvetlen alatta a király. Amikor már tényleg ott járnak a Nap közelében, a saskirály egyszerre csak megszólal: «Most már úgy érzem, elég lesz.» Ebben a pillanatban vállaira hullott a testvére. «Nagyon elfáradtam» lihegte. «Menjünk vissza a földre.» Amikor megérkeztek fészükbe, a saskirály büszkén szólott: «Milyen jó, hogy ott voltam alattad, amikor elfáradtál s lehozatalak a magasból.» Sohasem tudta meg, hogy a valóságban ő szorult segítségre, mert testvére megperzselődött szárnyakkal hullott alá s et-



től kezdve nem hagyhatta el fészket.

Én úgy érzem, hogy nálunk, emberek-nél éppen az a baj, hogy nem kívánunk szárnyrakelni a nap felé, a világosság felé, az Isten felé. Pedig nekünk nem kellene félnünk, hogy visszahullunk, ellenkezőleg minél magasabbra tudunk emelkedni lelkünk szárnyalásával, annál biztosabban érezzük magunkat s bennünket éppen itt, a földön fenyeget a veszély, hogy az élet annyi szennye, terhe megköti lelkünk szárnyát s nem tudunk a világosság, az Isten felé emelkedni.

Az Urban bizni, az Urhoz közeledni és megérkezni. Ez volt Ézsaiás próféta minden törekvése. És ez a törekvés vezetheti Isten minden mai prófétáját is segíteni a lelkeknek, szárnyakat adni nekik, hogy fel tudjanak szállni egy tisztultabb, áldottabb világba. Mert, mint a sas igazán csak akkor szabad, ha nem korlátozza semmi a felszállásban, az emberi lélek is rabszolgává válik, ha csak itt e földön él.

A saskeselyút úgy szokták pusztítani a keleti népek, hogy leölt állat hulláját kiteszik a szabadba s amikor már teljesen kilakmározta magát, hirtelen dorongokkal megrohanják őket, mert nem tudnak jólakott gyomrukkal a magasba szállani. Bennünket is de sokszor leköt e földhöz a testiség, a jólét. Nem tudunk Istenhez emelkedni. Ma azonban nehéz időket élünk és én úgy érzem, hogy a lelkeknek ma különösen fogékonyaknak kellene lenni az Isten dolgai iránt. Földi javak oly könnyen változnak, elhagynak, talán azért is, hogy fölszabaduljon könnyebben a lelkünk az Isten-felé szárnyalásra.

Amikor a sas szükségben van, eledele után kell néznie, mindig a magasban kering. Vajjon ki az ma, aki megelégedett, akinek nincs semmi vágya, aki nem szeretne semmit már elérni? Ezt azonban csak fölfelé szárnyaló, Istenben bízó lélekkel lehet elérni. Ideig-óráig talán meglehetünk látszólag Isten nélkül, de semmi dolgunkon nem lehet áldás önélkü.

Ez a kör negyven évre tekint most vissza, hiszem, Isten iránti hálával. De az érette fáradók lelkében bizonyára felmerül a kérdés: vajjon, ez a negyven év nem jelent-e itt öregbedést, erőfogyatkozást? Hiszen intézmények is sokszor elavulnak, tagjaikban megfogyatkoznak, mintha a természet törvénye alól azok sem volnának kivetelek.

Intézmények, igaz, szintén megöregedhetnek, de csodálatosképpen újból és újból meg is erősödhetnek, meg is újhódhatnak. Tagjai lassanként eltűnő-  
deznek, de az erőt, a munka szeretetét, az összetartás egységét átadhatják az utánuk jövőknek. Azonban csakis akkor, ha az egyéni célok és törekvések egy magasabb, szentebb, minden emberi hiúság fölött álló törekvés és dicsőség szolgálatába állanak. Ez pedig

az Isten dicsőségének szolgálat.

Ez a kör is átélte a világegés idejét, meg tudott élni mindezeidig, de nem tudja továbbvinni az életét, ha a lelke szárnya perzselődik meg, ha nem tudnak tagjai Istenben bízó lélekkel itt e helyen is fölemelkedni minden erő forrásához, Istenhez.

Mindenegyes körnek, intézménynek szerintem a magyar élet megújhódó, megerősödő helyének kellene lennie. Váraknak, amelyekben őrzik még a magyar erényeket: a becsületet, honszeretetet és Istenbe vetett hitet! Amelyekben lassanként levetik a magyar hibákat: a pártoskodást, a közönyt, a csüggedést!

Amikor amerikai magyar egyházamban láttam a szomorú egyenletlenséget, egyszer az összegyűlt, civakodó egyháztagoknak elmondottam ezt a történetet: Hittérítők jegyezték fel, hogy egy hatalmas árvíz alkalmával, mentési munkálatok közben egy kicsi, kiálló dombhoz közeledtek, amelyen alig volt néhány talpalatnyi száraz hely. Amikor odaértek, megdöbbenéssel látták, hogy idemenekült néhány bennszülött gyermek s a lábuknál ott szűköl és kezüket nyalogatja egy, az erdőből kiszorult tigris. A végpusztulással fenyegető, elnyelő hullámok még ezt a vérengző vadat is megszelídítették. «És ti — mondtam az amerikai magyaroknak — itt egy idegen, benneteket elnyelő hullámokkal szemben nem tudjátok megtenni azt, amit megtett a vadállat, hogy a kis magyar szigeten összefognátok, békésen együtt élnétek.»

Ugyanezt mondom itt is. Nincsen olyan kör, amelyben ne merülnének fel bajok, gondolatok azonban arra, hogy bennünket, olyan kevés magyarokat, mennyi vészes hullám igyekszik elnyelni. Össze kell fognotok, itt is, e kör munkájában, hogy legyen az a negyven esztendő jubileum az erőnek megújhódása, a szárnyrakelés magas-tos pillanata, hogy a megújhódott egyéni lelkeken, magyar intézményeken keresztül, szárnyrakeljen már egyszer az igazi magyar élet s az Istenbe bízó lelkek magasba szárnyalásán érkezzék el e földre az Isten országa.

Amen.

A zenészek azt tanítják nekünk, hogy az oktáv: a nyolcad 5 egész és 2 félhangból áll s hogy a nagy mesterek minden korban, Händel, Haydn, Mozart, Beethoven, Wagner, Schumann stb. minden műveiket ezzel az öt egészhanggal és két félhanggal csinálták meg. Így az egész teológia, amelynek a mi világunkban gyakorlati haszna van, két tényen épül fel: az emberi romlottságon és az isteni megbocsátáson. Eme hangok között lebegnek a betlehemi karácsonyi ének és ama karoknak hallelulája, melyek az Ő dicséretét zengik a mennyben.

## Jól itélt.

Szokás volt régen, hogy az előkelő emberek a maguk mulattatására udvari bolondot, vagy tréfamestert tartottak. Így egy nagy úrnak is volt egy ilyen bolondja. A nagy úr, amikor szolgálatába fogadta a bolondot, átadott neki egy pálcát, amely megbízatását jelképezte s így szólott hozzá: «Addig tartsd magadnál, amíg olyan valakivel nem találkozol, aki nagyobb bolond, mint te. Annak add oda a pálcát.»

Néhány évvel később a nagy úr megbetegedett. A bolond meg akarta látogatni s ekkor megtudta, hogy ura mihamar meg fog halni.

— És hová visz az útad? — kérdezte urától.

— Messzire, nagyon messzire, — válaszolt emez.

— És mikor térsz vissza onnan? Egy hó mulva?

— Nem!

— Egy év mulva?

— Nem!

— Hát akkor mikor — soha?

— Soha!

— És micsoda előkészületeket tettél az útra?

— Semmitet!

— Hát akkor előkészületlenül mégy el? Örökre? — Nos, akkor itt e pálcá, vedd át tőlem, mert ekkora bolondságot én sohasem tudnék elkövetni!

Az Úr csak az elhagyottakat veszi föl, csak a betegeteket gyógyítja meg, csak a vakoknak adja vissza a látást, csak a halottakat éleszti föl és csak a bűnösöket váltja meg.

## Becsületesség.

A magyar ember mindenkor büszke volt a becsületére. A tőle keletebbre levő népektől éppen ez a becsület különböztette meg legelső sorban. Országában nyugodtan járhatott a jószándékú ember, mert még a betyárnak is megvolt a maga becsülete. A szegény embert nemcsak hagyta menni a maga útján, de sokszor kész volt kockára tenni az életét, hogy segítsen rajta. Amikor veszélyben volt az ország, még a befárok is becsületbeli kötelességnek tartották a hadbavonulást.

A becsület mindig a tiszta, egyenes, nyílt úton jár. Ez ismeri a mások jogait, tulajdonait s az igazságérzettel párosulva nemcsak az önjogokat és tulajdonokat védelmezi, de ez utóbbiakat is. Az is természetes, hogy ez a becsület általános érvényű, nem lehet nagyvonású, bizonyos dolgokra vonatkozó, hanem kivétel nélkül érvényes minden legkisebb és legnagyobb cselekedetben.

Nézzük most már, hogy a becsületességnek milyen fokával találkozunk a mindennapi életben? Ha egy idegen



meg akarna bennünket, magyarokat ismerni, akkor feltétlenül a hétköznapi, póznélküli, való embert figyelné meg, mert csakis itt kaphatná meg a magyar ember igazi képét.

Sajnos, azonnal meg kell állapítanunk, hogy a mindig büszkén emlegetett becsületességgel nem találkozunk olyan gyakran, mint ahogy azt gondolnánk. És ha az okot keressük, meglepetve tapasztaljuk, hogy vissza kell mennünk egészen az iskola padjai közé. A dolgozatokkal, házi feladatokkal, rajzokkal és egyéb iskolai munkálatokkal a legtöbb tanuló már csalást követett el. A tanító, a tanár eszén túljárni, nem becsületesség, hanem ügyesség. Fő a továbbjutás, a jó jegy, az elkövetett csalás nem számít. Csak akkor van baj, ha kitudódik a csalás. Azután mennyi csalás jár együtt a mulasztások igazolásával, a «mára nem tudtam elkészülni» bejelentéssel. Hiába van a legnagyobb ellenőrzés, nincsen olyan iskola, amelyben egyik-másik tanulóknak el ne vesznek valamije. Hazugságok, tolvajlások, kártevésük büne ellen szakadatlanul küzd minden intézet.

Egyik középiskolai tanár jegyezte meg a múltkoriban, hogy ő sokszor teljesen elcsügged, amikor látja, hogy minden jóindulata, segítése szinte hiábavaló, mert minden tanítványa csal.

A megállapítás szomorú, de ugyanakkor a tanár kijelentésében ott van a megoldás reménye is. Ezt a minden tanuló lelkébe annyira belelévő, döött rosszhajlamot csakis jóindulattal, megértő segítséssel lehet kiküszöbölni. Ha a tanító, tanár türelemmel foglalkozik tanítványaival, ha vissza-visszatér bizonyos dolgokra a gyengébbek kedvéért, ha megértő az igazságokkal szemben, ha a feladatokat kellőleg előkészíti, bizonyára fogy azoknak a száma, akik a csalásban bíztak.

Nem egy külföldi egyetemen megforduló magyar diák döbönt már meg azon a becsületességen, amelyet itthon nem tudott megismerni. Amikor látta, hogy a tanár írásbeli vizsgák alkalmával elhagyta a termet s csak a kitűzött záróóra jött vissza, vagy elküldette magához a dolgozatokat valakitől és mégsem volt senki, aki a másik dolgába nézett volna, vagy elővett volna valami segítőkészket.

Egyik magyar egyetem hatalmas könyvtárából alig lehetett index letétele mellett is könyvet kapni, sok könyvet egyáltalán nem lehetett kihozni, sőt meg sem lehetett látni és mégis veszték el könyvek. Ezzel szemben a Princetoni egyetem óriási könyvtárában maga szedhette össze a hallgató a könyveket s kifeléjött odavitte a bejegyző asztalhoz. Amikor visszavitt, egyszerűen letette egy asztalra s a többszáz naponként visszavitt könyvet időnként szedték össze a könyvtár szolgálói és irták be a visszatérítő lapján.

Az illetőnek egy pillanatra nem kellett várnia. S bizonyára ez a rendszer ott bevált. Kisebb könyvtárakban, egyszerűen a kivívó maga jegyzi be egy könyvbe a kivitt műveket s húzza le a visszatérítés alkalmával. Tessék nálunk megpróbálni! Sok embernek lenne mindjárt könyvtára!

Szégyenletesen gondolok vissza arra, hogy egyetemi éveim alatt az internátusban egy pillanatra sem mertük nyitva hagyni szobánkban a fiókot, szekrényeket. Nemcsak a szolgától, egymástól is tartanunk kellett. Így is vesztett el nem egy dolog. Ezzel szemben gondolok arra az internátusra, ahol a nyári szünetben mindent visszahagytak a hallgatók, nem zárták be a szobák ajtajait sem, mert nem is volt kulcs az épületben és a könyvszekrényekre felfüggesztették a cédulákat: «Könyveimet használhatod, csak légy szíves visszatenni.» T. i. nyáron át ez internátusban konferenciázókat és nyári kurzuson résztvevőket helyeztek el. Hol vagyunk mi ettől. Szégyenletesen gondolok arra is, hogy csak mi, magyarok szereltettünk fel magunknak a szobánkra zárat, mert nem bíztunk senkiben, mert a hazai bizalommal érkezünk oda.

Vannak, akik azt mondják minderre, hogy ez csak diákos stikli, amit később levet az ember. Pedig az iskolában megkezdett apró csalás rányomja a maga bélyegét a későbbi emberre is. Csak nem olyan régen jártak nálam is, hogy ajánljak egy jótanuló fiatalembert, aki elmenne valaki helyett érettségizni. Nem kell félnie, mert megkapja az igazoló iratokat. Vajjon ez is csak olyan diákos stikli-e?

Próbáljon valaki nálunk a templomban felejtetni kesztyűt, zsoldárt, szemüveget, zsebkendőt. Ritka esetben hozza be valaki a lelkésznek, vagy adja oda kulcsosnak. A legtöbb esetben hiába jönnek érte vissza már 10 perc múlva.

Hollandiában járt egyik egyetemi tanárunk beszélte, hogy amikor megérkezett a holland pályaudvarra, megijedt, amikor látta, hogy a soffőr egyszerűen kitette a járdára, az állomás elé a bőröndjeit és ment a többiért. Nem is állhatta meg, hogy meg ne kérdezze: «Csak nem hagyja itt a bőröndöket, hiszen elviheti valaki.» «Hogyan vinné el, — szólt a soffőr, — hiszen mindenki tudja, hogy nem az övé.» Ez a becsületesség bizalma, amelyet nem kell félni sehol.

Külföldi mintára nálunk is kiadtak ifjúsági játékoskönyvet. Mi is próbáltunk rendezni e könyv alapján játékeszt. Nem sikerült. Minden számban csaltak. Igazán csak akkor élvezték, ha valamilyen kibúvóval, megkerüléssel tudtak szerepelni.

Nincsen olyan est, amelynek ne volna ingyen vendége. Nem feltétlenül a pénztelen ifjak közül. Tessék megpró-

bálni egy autóbusz-utat keresztyén ifjakkal s várnai, hogy mindenki szépen megfizeti a viteldíjat! Jaj annak a pénztárosnak!

A nálunk is egyre szaporodó közéleti megcsuszamlások mind-mind visszavezetnek az iskolapadok közé, ifjúkori apró jellemfoltok lassanként beszennyeznek egy egész életet. Ezért vigyázzunk, tanulók, ifjak és felnőttek, ne csak szájjal valljuk a régi magyar becsületességet, de életünk legkisebb mozzanataiban is ez vezéreljen bennünket.

## Drótkészítés.

(Befejező rész.)

A vékonyítás, finomítás rendszerint a raktárból előhozott, savban megtisztított dróttal történik. Hatalmas munkateremben sok-sok apró vékonyító asztalnál dolgoznak a finomító munkások. Itt már találkozunk a legvékonyabb dróthúrral is. Ez a munka hidegen folyik tovább, azonban szappanpor segítségével. A drótot egyre vékonyodó kaliberek vezetik át s hogy a hideg anyag jobban csússzék, állandóan finom szappanpor hull reá. Így azután az egész terem kellemetlen, erős, köhöggető szappanpor-felhővel van tele. Oly vastag a szappanporréteg, hogy nem is lehet teljesen áttekinteni a nagy munkatermet. Itt sem írlyendő azután a szegény munkás helyzete. Az életerőt, szint hamar kiszívja a görnyedő munkásból az örökké szállodogáló szappanpor.

Nagyon szép munka folyik a szövőtermekben. Itt többnyire asszonyok, leányok dolgoznak. Képzeljünk el modern szövőgyárat, de azzal a különbséggel, hogy itt nem pamut, selyem, vagy cérnaszálakkal dolgoznak a gépek, hanem különböző drótszálakkal. A legvastagabb kerítés-anyagtól a legfinomabb szítaszövetig minden megtalálható. Régebben igen keresett munkaterem volt a nők részére a szövőterem. Azonban ma már nagyon kizsákmányolják a munkaerőt. Valamikor egyetlen szövőgépet kezelte egy munkásnő, ma pedig mind többet, de van olyan, aki nyolcat is kezel egyszerre. A munkabér pedig kevesebb, mint akkor volt. A szövőtermekben a legtöbb nő magyar. Igen ügyesen értik a szálak fűzését, a gépek kezelését.

Igen nehéz munkahely a festő, színező-terem, ahol a megszővött dróthálókat különböző festékanyagokkal, vagy eljárásokkal színezik vagy cinezik.

Természetesen nemcsak drótokat, hanem hatalmas kábelhuzalokat is készítenek. Néhány év óta a gyár főrendeleseit az újabb rendszerű kábelhíd anyagok szállítása képezi. Egy-egy nagyobb híd megépítése két-három évi állandó munkát jelent a gyárnak.



## Látás és hit.

Egy másodosztályos licista jelenti a hitoktatójának, hogy az ő szomszédjukban van egy ember, aki nem hisz se Istenben, se Jézusban, mert ő még soha nem látta egyiket sem. Csak úgy találták azt ki Árpád idejében valamikor. A hitoktatója erre hoz fel néhány analógiát. Megnevez dolgokat, amelyeket csak hatásaiban ismerünk s mégsem kételkedünk valóságukban. Egyik eleven tanuló azonban hirtelen felugrik s így szól társához:

— Miért nem mondtad neki, hogy az ő eszét se látta senki se, mégis hiszi, hogy van neki!?

## Szinte hihetetlen.

A legutóbbi angol—olasz futballmérkőzés alkalmával az olasz futballszövetség 110.000 pengőt ígért az olasz csapatnak, ha legyőzi nagy ellenfelét. Vagyis fejenként 10.000 pengőt kapott volna minden játékos 90 percnyi játékért. A mérkőzés bevétele több volt mint 200.000 pengő. Mennyire kitűnik ezekből a számokból emberi gyarlóságunk. Tessék megpróbálni valamilyen komoly, jótékony célra összegyűjteni ekkora összeget! Nem kilencven perc, de kilencven nap komoly munkája sem tudja megközelíteni ezt az eredményt. És hol van az a 60.000 ember, aki meg tudna jelenni valamilyen magasztos cél érdekében?

## Mosoly.

**Urhölgy:** Miért nyitja ki az ablakot, mikor itt csak 10 fok van?

**Inas:** De éppen most mondta a kérésztész, hogy odakünn is 10 fok van. Így tehát meglesz a 20 fok, amint nagyságos asszony kívánta.

**Ur:** Na, János, hát már visszajöttél a színházból?

**János:** Igen.

**Ur:** Hát már vége volna.

**János:** Nincs, de nem várhatom meg a harmadik felvonást, mert jó, hogy elolvastam a színlapot, amely jelezte, hogy a harmadik felvonás egy hét múlva történik.

— Meri ajánlani a volt cselédjét? Tud mindent jól?

— Sőt, mindent jobban tud.

**Tanár:** Csak nem a kérdésesem zavarta meg?

**Hallgató:** Nem, nem a kérdés, inkább a felelet.

Egy koldus lép be a fogorvoshoz rossz fogával.

— Tömje be doktor úr.

— Mivel, arannyal, ezüsttel? — kérdezte az orvos.

— Jó lesz egy darab hússal is.

## Hírek.

**Konferencia.** A református férfiak és nők részére december 8-án helyi előadókkal egynapos konferenciát tart egyházunk. Tekintve, hogy az állami hivatalokban nem lesz e napon hivatalos óra, így az összes tisztviselők résztvehetnek e bizonyára sok lelki áldást ígérő alkalmon. Reggel 8 órakor ótemplomi istentisztelettel kezdődik a konferencia, majd a gimnázium tornatermében tart egész napon át. Délben közös ebéd lesz a konviktusban. A konferencia vezérfonala a **megújulás**. A nők csupán délután találkoznak a liceumban. Előadók lesznek: dr. Csáky Lajos, dr. Bodrogi Sándor, Tóth Imre polg. dr. Bodrogi Sándor, Márton Árpád, Tóth Imre polg. isk. tanár, Lőrincz András erdélyi lelkész, Szathmáry Lajos, dr. Dura Lajos, Seres Béla, Nagy Béla áh. tattal kezdik, illetve végzik a konferenciát. Jelentkezési díj nincs, minél előbbi jelentkezést kérünk azért, hogy a rendezés simán megtörténhessék. Az egyházi pénztárban és a kibocsájtott íveken lehet jelentkezni. Részletes rendet minél előbb közlünk.

**Dr. Csáky Lajosné**, szövetségünk elnökét hirtelen fellépő vakbél komplikáció ellen megoperálták. A műtét utáni állapot a mielőbbi teljes felgyógyulás reményét mutatja. Szövetségünk, ifjúságunk imádságos lelkülettel kéri Istent, hogy mielőbb tovább buzgólkodhassék otthonunkban.

**Falábu Dezső** lic. igazgató még mindig betegen fekszik a kórházban, de már nap-nap után erősödik s hisszük, hogy Isten segítségével minél előbb átveheti munkáját úgy a gimnáziumban, mint a liceum élén, valamint az ifjúság körében is.

**Tóth Kovács Emmi**, Tóbiás Imréné Isten fiú gyermekkel ajándékozta meg. Kívánjuk, hogy Isten tartsa meg s tegye szülei teljes örömévé.

**Jakó Erzsébet** (Kazinczy-u.) és **Kiss Ernő** 17-én, szombaton fél 5 órakor esküsznek az ótemplomban. Hétfőn délután egy csoport leány látogatta meg Nagy Béláné vezetésével a kedves Jakó családot, hogy megtartsa a leánybúcsút. Előkerültek a kisebb-nagyobb konyhadolgok, melyeket az új, leendő háziasszonynak hoztak ajándékba a leánytagok. Igen szívélyes, meghitt fogadtatásban s vendéglátásban részesültek a látogatók. Ne felejtssenek el a lányok az esküvőn is megjelenni, hogy egyesületünket képviseljék. Isten áldása legyen az eljegyzett páron.

**Úrasztali terítők**et készítettek a leányok az újtemplom részére. Még újke nyéri úrvacsoraosztás alkalmával átadták a 100 pengő értékű teljes készletet.

**Lapunkra előfizettek:** Imre Sándor (Mátészalka) 2 pengőt adományozott lapunkra. (Helyesbítés a múlt számhoz) Tóth Mária 1 pengőt fizetett.

**Vidámest és sorsolás** lesz december 1-én, szombaton este az otthonban. A szokásos gyermeksegélyezési estjüket tartják meg ekkor a leányok. Az esten teljes számban szerepel a Református Vegyeskar népszerű számokkal, ezenkívül más vidám zeneszámok és kisebb darabok egészítik ki az est műsorát. A műsor végeztével nagy sorsolás következik. Kisorsolásra kerül elsődíjként egy szép rózsaszín selyempaplan huzattal, egy nagy és kispárna; második díjban egy nyári takaró; harmadik díjban egy díszpárna; negyedik díjban egy díszes terítő, stb. Egy sorsjegy ára 10 fillér s kapható a Novák-szönyegáruházban, ahol a paplan is megtekinthető, valamint a leányoknál. Az est belépőjegye 30 fillér s mindenki kap jegyével még egy sorsjegyet is.

**Felhívás.** Kérjük azokat a hölgyeket akik egyházunktól felszólítást kaptak, hogy a választók névjegyzékébe felvétellel végezt jelenjenek meg a lelkészi hivatalban, ezt szíveskedjenek megtenni. Egyházunk sok ügye megkívánhatja, hogy éppen a legjobb egyháztagjaink szavazzanak, akiknek nem mindegy, hogyan dől el bizonyos dolog. Otthonunk érdeke is ezt kéri tőlük. Azok az ifjak is felvétethetik magukat most a névjegyzékbe, akik 2 pengős személyi adót befizetnek az egyházi pénztárba, de egyébként még családtagok, önálló jövedelmük, vagyonuk nincsen.

**Szeretetvendégség az otthonban.** November 25-én lesz Szövetségünk második szeretetvendégsége, amelyen áhítat után a szokott vidám műsor következik. Reméljük, hogy most is leszünk olyan szép számmal, mint az első alkalommal.

**Tagösszejevetelünket** megkezdjük 20-án, kedden este 8 órakor. Kérjük ifjainkat, hogy minél nagyobb számmal jelenjenek meg, annál is inkább, hogy megbeszéljük ezévi programunkat, valamint a vasárnap délutáni bibliaórákat.

**Ismeretterjesztő előadásainkat** vasárnap délutánra terveztük, mert eddig éppen ifjainkkal nem tudtunk foglalkozni. Természetesen, nem gondolunk a körökben sorra leadott s nekünk ritkán szóló előadásokra, hanem igyekszünk jó előadókat szerepeltetni. Minden második vasárnap délután tartanánk ismeretterjesztő előadást.

**Szórakozó délutánok.** A leányok ismét megkezdik csütörtöki szórakozó délutánokat azonban kizárólag otthoni tagok vehetnek ezeken részt, vendéget senki nem hozhat.

## «OTTHON»

Megjelenik havonta kétszer: 1-én és 15-én. — Előfizetési díj egész évre 1 pengő, postán kézbesítve 1.50 pengő. Kiadja a Református Keresztyén Ifjúsági Egyesület, Hódmezővásárhely.

Felelős szerkesztő: Nagy Béla.

Felelős kiadó: Dr. Dura Lajos.

Nyomatott a Friss Ujság nyomdájában.